

Predmet: Rudice

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 3/2020

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142, st. 1 KZ SRJ

Okrivljeni: Nezir Mehmetaj

Tužilaštvo za ratne zločine: Vasilije Seratlić

Branilac: adv. Milić Konstantinović

Sudsko veće: sudija Dejan Terzić, predsednik veća
sudija Mirjana Ilić, članica veća
sudija Zorana Trajković, članica veća

Glavni pretres: 22.04.2021.

Optužnica

Optuženi Nezir Mehmetaj se tereti da je tokom juna i jula meseca 1999. godine na području sela Rudice, opština Klina, kao pripadnik OVK, zajedno sa više NN pripadnika iste formacije, učestvovao u ubistvima, otmicama, proterivanju, nasilnom odvođenju i fizičkom zlostavljanju nealbanskog civilnog stanovništva, pljačkanju njihove imovine i paljenju kuća tako što je:

- počev od 15 juna 1999. godine, kao vođa grupe pripadnika OVK, došao u porodičnu kuću Ramadana Jelaja u selu Rudice, za koga je bilo poznato da je bio u dobrim odnosima sa Srbima iz sela Rudice, i zatražio od njega da ode do kuća porodice Dašić i nagovori ih da predaju oružje, uz uveravanje da im se ništa neće desiti, što je ovaj i učinio, te su Dašići, verujući Jelaju, predali oružje, da bi nakon dan-dva optuženi i više NN lica, pripadnika OVK, došli do kuće Dašića, kojom prilikom su Mihailo, Jovanka, Dragan i Dragutin Dašić prisilno uvedeni u kombi i odvedeni na za sada nepoznatu lokaciju, gde su na neutvrđen način lišeni života, a njihovi posmrtni ostaci do danas nisu pronađeni;
- krajem juna 1999. godine, kao vođa grupe pripadnika OVK i zajedno sa više NN pripadnika te grupe, saznajući da se Ramadan Jelaj vratio u svoju kuću, odakle je bio pobjegao za Crnu Goru iz straha za svoj život, jer je čuo da ga optuženi traži i da se raspituje za njega, presreo istog na putu i nasilno uveo u prodavnicu u selu Rudice, gde su ga maltretirali i ispitivali tako što su ga psovali, govorili mu da je srpski špijun, da je otkrivao položaje OVK, a optuženi mu je rekao „Tebi je žao što smo ubili Dašiće“, nakon čega su ga, nasilno ga držeći za ruke, na kratko doveli do njegove porodične kuće u selu Rudice, te uveli u vozilo, kojom prilikom je optuženi, pre nego što je ušao u to vozilo, rekao jednoj od ćerki „Sad ga vidiš zadnji put, nećeš da ga vidiš drugi put“, pa su krenuli prema mestu Zalcu, gde je na neutvrđen način lišen života, a njegovi posmrtni ostaci do danas nisu pronađeni;

- krajem juna i početkom jula 1999. godine u selu Rudice, kao vođa grupe pripadnika OVK i zajedno sa više NN lica-pripadnika te grupe, iz kuće izveo Zorku Šiljaković, gde je na neutvrđen način lišena života, a njeni posmrtni ostaci do danas nisu pronađeni;
- krajem juna i tokom jula 1999. godine u selu Rudice, kao vođa grupe pripadnika OVK i zajedno sa više NN pripadnika te grupe, u više navrata tokom dana ulazio u šest kuća Srba, Roma i Egipćana, koji su prethodno pobjegli pred njihovim pretnjama i iznosio iz tih kuća vredne stvari, da bi noću sa bidonom dolazio do tih kuća i palio ih, kao i kuće još četiri porodice;
- krajem juna i tokom jula 1999. godine u selu Rudice, kao vođa grupe pripadnika OVK i zajedno sa više NN pripadnika te grupe, u više navrata maltretirao i zlostavljao više stanovnika nealbanske nacionalnosti, i to Roma i Egipćana, tako što su jednom prilikom četiri lica odveli iz njihovih kuća, pretukli nogama i rukama i izbacili iz kola, od kojih povreda su sva navedena lica imala crna leđa, krvave glave i zbog čega nisu mogli da hodaju, a drugom prilikom je 6-7 maloletnih Roma i Egipćana nasilno doveo do svoje kuće u selu Rudice, naterao ih da sat vremena kopaju jamu, nakon čega je uz psovke „Sad ću da jebem mater Ciganima i Romima što žive ovde, samo albansko da bude“ pucao u njihovom pravcu, nakon čega su ti mladići od straha pobjegli i posle dva dana napustili selo Rudice i više se nikad nisu vratili.

Odbrana optuženog

Iznoseći svoju odbranu, optuženi je negirao sve navode iz optužnice, navodeći da u svemu ostaje pri izjavi koju je dao pred sudijom za prethodni postupak. Objasnio je da je rodom iz sela Rudice, te da je 1987. godine otišao u Švajcarsku, gde je radio sve do 2021. godine kada je otišao u penziju. U selu su mu ostali roditelji, braća i sestre. U Švajcarskoj se oženio, dobio troje dece, zbog čega je radio po deset i više sati dnevno kako bi zaradio za izdržavanje porodice. Sve vreme trajanja oružanih sukoba na Kosovu bio je u Švajcarskoj, što se jasno može videti iz izvoda o njegovim zaradama, jer se po iznosima koje je primao vidi da sve do avgusta meseca 1999. godine nije koristio ni dane odmora niti bolovanje. U septembru mesecu 1999. godine otišao je u Albaniju, gde su mu bile izbegle majka i sestra, kupio kola u Draču i sa majkom i sestrom došao u svoje selo Rudicu. O pojedinim događajima tokom oružanih sukoba čuo je od Ahmeta Amhađekaja. Po dolasku u Rudicu tražio je oca koji je tada bio u zatvoru, da bi saznao da se nalazi u Sremskoj Mitrovici. U Rudici je proveo tri meseca, da bi se krajem novembra meseca 1999. godine vratio u Švajcarsku. Ništa nije čuo o porodici Dašić, niti ih je poznavao iz ranijeg perioda. Neke ljude iz te porodice upoznao je tek 2018. ili 2019. godine, kada su se oni vratili u selo. Ne poznaje Zorku Šiljaković, niti je čuo šta se njoj dogodilo. U odnosu na izjavu koju je dao pred TRZ ukazao je da je tokom davanja izjave tužilac insistirao da se radi o letu 1999. godine. Poznaje Izeta Ahmađekaja, znaju se od detinjstva, njega je prvog i pitao za svog oca. Izet mu je jednom prilikom rekao da su odveli Ramadana Jehaja. Nikada u životu nije nosio uniformu. Čuo je da u selu Zablac postoji osoba koja se isto zove Nezir Mehmetaj, ali je ne poznaje.

U nastavku dokaznog postupka vršen je uvid u dokumentaciju koja se nalazi u spisima predmeta.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 26. maj 2021. godine, sa početkom u 14:30 časova.